

jemförelsevis få begagnade medgifvandet, hade beloppet dock 1867 uppgått till 100 tusen mark. Det var sammanlagdt en betydlig afbränning. Många föredrogo att uttaga och sälja dem. År 1867 lånades för ändamålet ungefär 800 000 mark i statsobligationer ur Militiestatens kassor, hvilka efterhand af bränvinsbränningsmedlen återbetalats. Jag kan säga att hela denna angelägenhet gaf mig mycket arbete. Auktionerna, Författningen angående fabrikernas inrättning och kontrollen, särskilda nödvändiga koncessioner förbi Ständernas omöjliga föreskrifter, tillsättning af kontrollörer, t. o. m. anskaffandet af profvare och hänglås, föreskrifter för pannornas inlösande under vederbörlig kontroll, kopparns försäljning m. m., som jag icke ens kan erinra mig, erfordrade dubbel möda för den, som skulle studera sig in i all denna detalj. Och i vårt lands styrelse, är det nödvändigt, i de flesta expeditioner, att chefen sjelf handlägger alla dylika ärenden. Ty referendariesekreterarne äro skrifkarlar, hafva äfven vanligast deraf arbete nog, och någon underordnad auktoritet att anlita finnes icke. Kanslichefen skall känna sättet att föda och kläda sitt folk i lasaretten och fängelser, postiljoner o. .s. v. jordbrukschefen sina landbruksskolor och mejerier, ekonomiska detaljer vid jernvägarne m. m. Men kanske har finanschefen oftare än någon annan nya detaljer att vårda om. För affären i fråga hade jag dock en klok medarbetare i protokollsekreteraren Calamnius och en teknisk rådgifvare direktorn för tekniska realskolan. Jag tror, att ordnandet skedde både till så billig kostnad och så noggrannt, att någon betydligare ändring deri icke varit behöflig. Största bekynner gafvo dock all min tid –

Undsättningarne

Åt hvilket sorgliga ämne, jag vill egna ett särskildt korrt kapitel.

384 *J. V. SNELLMAN – C. ULLNER 12.I 1877* *RA, C. Ullners samling*

Mitt allvarliga uppsåt var, att åtminstone vid brölloppet få framföra min lyckönskan.

Men – men ålderdomen är så tung.

Tillåt mig derföre att få härigenom försäkra, huru uppriktigt jag deltager i unga Fruns öden och tillönskar dem lycka och välsignelse.

Fast tror jag, att eget ädelt stämdt hjerta, och det kära exemplet från hemmet skola trygga framtiden.

Att intaga gammal och ung är ett stort beröm. Skänk derföre den der vackra välvilliga blicken äfven åt detta afskedskort från en gammal

tillgifven Vän
Joh. Vilh. Snellman

d⟨en⟩ 12/1 77 – kl 2 m.